

[Poulsgaard.]**Begrundelse.**

Der henvises til Jyllands-Posten den 27. juli, side 8, og til Berlingske Tidende den 27. juli, side 2.

Minister for kulturelle anliggender *Niels Matthiasens* svar (5/8 77):

Foranlediget af hr. Poulsgaards spørgsmål forekommer det mig at være på sin plads dels at berigtige en række af de fordrejninger og misforståelser, der er kommet til udtryk i dagspressen i forbindelse med middagen for direktør Knud W. Jensen på Skagen, dels at søge hele sagen anskuet i en lidt bredere sammenhæng.

Anledningen til sammenkomsten var dels, at direktør Knud W. Jensen i vinter fyldte 60 år, og dels den sidste udvidelse af Louisiana-museet med en ny koncertsal og teater.

For at sætte arrangementets baggrund i det rette perspektiv finder jeg det naturligt at pege på, at Knud W. Jensen, siden han oprettede Louisiana-Fonden i 1956, har skænket samfundet værdier til omkring 60 mill. kr. opgjort til dagspriser. Heri indgår museumsbygninger til en værdi af ca. 20 mill. kr. og en offentlig kunstsamling til et lignende beløb samt en aktiegave til fonden på andre 20 mill. kr. Aktierne har givet et årligt afkast, som har gjort det muligt at drive museet med begrænsede offentlige tilskud sammenlignet med, hvad tilsvarende museer herhjemme og i udlandet modtager. I den samme periode har Knud W. Jensen vederlagsfrit – altså uden honorar eller løn – stillet sin arbejdskraft til rådighed, ligesom han stadig yder årlige bidrag af betydelig størrelse til fondens kapitalforøgelse.

Det kan efter min opfattelse ikke betragtes som urimeligt ved en given lejlighed at takke for denne gave til det danske folk. Der var ved sammenkomsten ikke tale hverken om et »æde- eller drikkegilde« endsiges udskænkning »ad libitum«, men alene om en sammenkomst, som på den givne foranledning ikke på nogen måde kan kaldes overdådig.

Om billederne på Brøndums Hotel er at sige, at de ikke – som påstået – blev beordret fjernet, men at man før festen forespurgte hotellets ledelse, om man for en aften ville nedtage billederne for at give plads for specielt fremstillede tegninger af Hans Bendix, som dog også anses for en anerkendt kunstner.

Det turde næsten være overflødig at tilføje,

at denne anmodning skete i forventning om, at de nedtagne billeder blev opbevaret på betryggende vis, hvilket vi ikke havde grund til at betvivle ville ske. Ingen ville mere end jeg have beklaget, hvis billederne var blevet beskadiget, ligesom det var en klar forudsætning, at billederne skulle bringes tilbage på deres plads på hotellet efter festen, hvilket også skete.

Ganske stiltfærdigt kan man dog måske i denne ellers beklagelige sag glæde sig over forespørgerens tilsyneladende voksende interesse for den kulturarv, han ellers har bekæmpet.

Af *Tove Jørgensen* (DKP) til socialministeren (28/7 77):

»Vil ministeren i forbindelse med undersøgelse af forholdene på institutionen *Karens Minde* standse tvangsflytningerne af åndssvage klienter fra *Lillemosegaard*, *Gammellosegaard* og *Karens Minde*, eftersom disse flytninger udelukkende er dikteret af sparehensyn og ikke af hensyn til klienternes tarv?«

(Spm. nr. 434).

Begrundelse.

Af forståelige grunde er de pårørende til de åndssvage patienter nervøse for, at der spilles hasard med klienternes fremtidige tilværelse. De fungerer udmærket i deres nuværende situation, men ingen kan sige, hvorledes deres fremtid vil forme sig på grund af forringelse i deres dagligdag. Når først skaden er sket, er det betydeligt mere ressourcekrævende at rette den op.

Socialminister *Eva Gredals* svar (5/8 77):

Ved udarbejdelsen af finanslovsforslaget for 1977–78 har socialstyrelsen og forsorgscenteret for *København m. v.* efter drøftelse med det lokalt vejledende råd regnet med en klientnedgang i forsorgscenteret på 33.

Der har været enighed om, at disse pladser skulle nedlægges på den ældste og dårligste institution i forsorgscenteret, *Karens Minde*, og at klienterne herfra skulle overflyttes til mere tidssvarende pladser på andre institutioner i centeret, efterhånden som disse blev ledige. Overflytningen skulle ske så lempeligt som muligt og gerne i grupper af hensyn til de klienter, der har boet sammen i mange år på *Karens Minde*.

Der er således ikke tale om tvangsflytninger dikteret af sparehensyn, men om en tilpasning